

Het gekke schip

Hoewel het briesje tegen zijn gezicht en borst kil en klam aanvoelde, had het toch al iets lenteachtigs. Er zat een vleugje jodiumgeur in de lucht. Het moest dus eb zijn – de kelpbedden aan de rand van het strand lagen droog. Het grove zand onder zijn romp voelde nog nat aan van de laatste zware regenbui. De rook van Ambers vuurtje prikkelde zijn neusgaten. Het boegbeeld wendde zijn blinde gezicht af en stak een hand op om aan zijn neus te krabben.

‘Een heerlijke avond, vind je ook niet?’ vroeg ze op conversatietoon. ‘De hemel is opgeklaard. Er zijn nog een paar wolken, maar ik kan de maan en een stel sterren zien. Ik heb mossels verzameld en ze in zeewier gewikkeld. Als het vuurtje wat hoger is opgevlamd zal ik er wat hout bij doen en de mossels koken.’ Ze zweeg hoopvol.

Paragon gaf geen antwoord.

‘Zou je er een willen proeven, als ze gekookt zijn? Ik weet dat je geen behoefte hebt aan voedsel, maar misschien vind je het een interessant experiment.’

Hij gaapte, rekte zich uit en sloeg toen zijn armen over elkaar. Hij was hier veel beter in dan zij. Dertig jaar op dit strand liggen hadden hem waarachtig wel geduld bijgebracht. Hij kon het veel langer volhouden dan zij. Hij vroeg zich af of ze vanavond bedroefd dan wel boos zou worden.

‘Wat schiet een van ons beiden ermee op als jij weigert met me te praten?’ vroeg ze op redelijke toon. Hij hoorde echter dat haar geduld scheurtjes begon te vertonen. Hij nam niet de moeite om zijn schouders op te halen.

‘Paragon, je bent een hopeloze sufferd. Waarom wil je niet met me praten? Snap je niet dat ik de enige ben die je kan redden?’

Redden van wát, had hij kunnen vragen – als hij met haar had willen spreken.

Hij hoorde dat ze opstond en om hem heen liep. Pal voor zijn boeg bleef ze staan. Hij wendde zijn verminkte gezicht als toevallig van haar af.

‘Mooi, hoor. Doe maar alsof je me negeert. Het kan me niet schelen of je me antwoord geeft of niet, maar je moet luisteren naar wat ik zeg. Je bent in gevaar. Het is een zeer écht gevaar! Ik weet dat je niet wilt dat ik je koop van je familie, maar ik heb niettemin een bod gedaan. Ze hebben het afgeslagen.’

Paragon permitteerde zich een afkeurend gesnuif. Natuurlijk hadden ze het afgeslagen. Hij was het levende schip van de familie Ludluk. Hoe zwaar hij ook met schande was beladen, ze zouden hem nooit verkopen. Ze hadden hem aan land gesleept en dertig jaar aan de ketting gelegd, maar ze zouden hem nooit verkopen! Niet aan Amber, noch aan een van de nieuwe vaarders. Dat zouden ze niet doen. Dat had hij altijd geweten.

Amber vervolgde koppig: ‘Ik heb met Amis Ludluk zelf gesproken. Het viel niet mee om tot haar door te dringen. Toen het was gelukt deed ze alsof ze geschokt was dat ik een bod durfde uit te brengen. Ze hield vol dat je niet te koop was, voor welke prijs ook. Ze beweerde dezelfde dingen als jij – dat een Beijerstadse vaardersfamilie nu eenmaal nooit haar levende schip van de hand doet.’

Paragon kon het glimlachje dat zich langzaam over zijn gezicht uitbreidde niet onderdrukken. Ze gaven nog steeds om hem. Hoe kon hij daar ooit aan hebben getwijfeld? In zekere zin was hij Amber dankbaar voor haar bespottelijke aanbod om hem te kopen. Nu Amis Ludluk tegenover een vreemde had toegegeven dat hij nog steeds een deel was van haar familie, zag ze misschien aanleiding om hem eens te komen opzoeken. En als Amis eenmaal op bezoek was geweest, zou dat tot andere dingen kunnen leiden. Misschien zou hij ooit weer de zeeën bevaren, met een bevriende hand aan het stuurwiel. Zijn fantasie begon op hol te slaan.

Ambers stem rukte hem meedogenloos uit zijn dromen. ‘Ze deed alsof zelfs het gerucht dat je te koop was haar al van streek maakte. Dat was een schande voor de eer van haar familie. Maar toen zei ze...’

Opeens dempte Amber haar stem. Was het uit angst of uit kwaadheid? ‘Ze zei dat ze een paar mannen had ingehuurd om je uit Beijerstad weg te laten slepen. Dat het misschien voor iedereen beter was als je uit ieders zicht en gedachten zou zijn.’ Amber zweeg demonstratief.

Paragon voelde iets in zijn toverhouten borststreek verstrakken.

‘En toen vroeg ik wie ze daarvoor had ingehuurd.’

Hij bracht snel zijn handen omhoog en stak zijn vingers in zijn oren. Hij wilde het niet horen. Ze probeerde hem bang te maken. Zijn familie wilde hem verplaatsen. Nou en? Dat had verder niets te betekenen. Het zou zelfs wel aardig zijn eens ergens anders te liggen. En misschien zouden ze hem deze keer rechtop zetten. Hij was het zat om slagzij te maken!

‘Dat ging me niets aan, zei ze.’ Amber verhief haar stem. ‘Ik vroeg of het vaarders waren. Ze keek me alleen maar kwaad aan. Dus toen vroeg ik haar waar Mingslij je naartoe zou brengen om je te slopen.’

Uit wanhoop begon Paragon te neuriën. Luid. Amber praatte door, maar hij kon haar niet verstaan. Hij stak zijn vingers dieper in zijn oren en begon hardop te zingen: ‘Een duit om een worteltje te kopen, dat doet de paardjes harder lopen...’

‘Toen heeft ze me naar buiten gegooid!’ brulde Amber. ‘En toen ik op de stoep stond, en riep dat ik dit aan de Beijerstadse Raad van de Oude Vaarders zou voorleggen, heeft ze haar honden op me afgestuurd! En die hebben me bijna te pakken gekregen!’

‘Zwaai me hoog, zwaai me laag, dat is alles wat ik vraag,’ zong Paragon. Ze had het mis. Ze moest het mis hebben. Zijn familie wilde hem alleen maar naar een veiligere plek brengen. Meer niet. En het maakte niets uit wie ze daarvoor in dienst namen. Als ze hem eenmaal in het water hadden getrokken, zou hij volledig meewerken. Dan zou hij eens laten zien hoe gemakkelijk er met hem te zeilen was. Jawel, het zou een uitgelezen kans zijn om zich te bewijzen. Dan kon hij iedereen laten zien dat hij spijt had van alles waartoe ze hem vroeger hadden gedwongen.

Ze praatte niet meer. Hij begon zachter te zingen en beperkte zich even later weer tot neuriën. Hij hoorde niets, behalve zijn eigen stem. Voorzichtig trok hij zijn vingers uit zijn oren. Nog steeds niets – behalve het bruisen van de golven, het blazen van de wind over

het strand, het knetteren van Ambers vuurtje. Er kwam een vraag bij hem op, en voordat hij zich had herinnerd dat hij niet met haar praatte stelde hij hem aan haar.

‘Zul je me blijven bezoeken op mijn nieuwe plaats?’

‘Paragon, je kunt dit niet wegpoetsen door te doen alsof het niet bestaat. Als ze je hier weghalen, is het om je tot stukjes toverhout te hakken.’

Het boegbeeld probeerde een andere aanpak. ‘Kan me niets schelen. Het lijkt me fijn om dood te zijn.’

Ambers stem klonk neerslachtig. ‘Maar ik vrees dat je niet dood zult zijn. Ik denk namelijk dat ze je van het schip zullen losmaken. Als dat je niet doodt, zullen ze je waarschijnlijk naar Jamaillia brengen om je daar als een rariteit te koop aan te bieden. Of aan de satraap cadeau te doen, in ruil voor geschenken en gunsten. Ik weet niet hoe ze je daar zouden behandelen.’

‘Zal het pijn doen?’ vroeg Paragon.

‘Dat weet ik ook niet. Ik heb onvoldoende kennis van je aard. Toen je... toen ze in je gezicht hakten, deed dat pijn?’

Hij wendde zijn verminkte gezicht van haar af. Hij bracht zijn handen omhoog en betastte met zijn vingers het gehavende hout van zijn lege oogkassen. ‘Ja.’ Maar toen fronste hij zijn voorhoofd en vervolgde in dezelfde adem: ‘Ik weet het niet meer. Er is veel wat ik me niet kan herinneren, weet je. Mijn logboeken zijn weg.’

‘Je iets niet kunnen herinneren is soms wel lekker makkelijk...’

‘Je denkt dat ik lieg! Je denkt dat ik het wel weet, maar het alleen niet wil toegeven.’ Hij hoopte haar tot een ruzie te verlokken.

‘Paragon, we kunnen gisteren niet veranderen. We hebben het over morgen.’

‘Komen ze morgen?’

‘Weet ik niet! Ik sprak figuurlijk.’ Ze deed opeens een stap naar hem toe en legde haar handen tegen hem aan. Ze droeg handschoenen tegen de kilte van de nacht, maar het was toch een aanraking. Hij voelde de vorm van haar handen als twee warme vlekjes op de planken van zijn romp. ‘Ik kan de gedachte niet verdragen dat ze je meenemen om je in mootjes te hakken. Zelfs niet als het geen pijn doet, zelfs niet als het je niet doodt. Ik kan de gedachte gewoon niet verdragen.’

‘Er is niets wat je ertegen kunt doen,’ verklaarde hij, en dat vond hij opeens erg volwassen van zichzelf. ‘Er is niets wat een van ons beiden kan doen.’

‘Dat is fatalistisch gezwets!’ riep Amber kwaad uit. ‘We kunnen een massa dingen doen! En op zijn minst kan ik hier blijven om ertegen te vechten!’

‘Dat zou je niet winnen,’ wierp Paragon tegen. ‘Het zou stom zijn om te vechten, als je weet dat je niet kunt winnen.’

‘Daar zit misschien iets in,’ gaf Amber toe. ‘Ik hoop dat het niet zover komt. Ik wil niet afwachten tot het zo wanhopig wordt. Ik wil in actie komen voordat zij het doen. We hebben hulp nodig, Paragon. We hebben iemand nodig die zich namens ons tot de Raad van de Oude Vaarders richt.’

‘Kun jij dat niet doen?’

‘Dat weet je best. Alleen oude vaarders mogen die vergaderingen bijwonen en er het woord voeren. We moeten iemand vinden die ernaartoe mag en die de raad kan overhalen om de Ludluks dit te verbieden.’

‘Wie?’

Ambers stem klonk onzeker. ‘Ik had gehoopt dat jij iemand kende die voor jou zou willen spreken.’

Paragon bleef even stil. Toen lachte hij hees. ‘Niemand wil voor mij spreken. Dat is een dwaas idee, Amber. Denk eens na. Zelfs mijn eigen familie geeft niets om mij! Ik weet wat ze over mij vertellen. Ik ben een gek en een moordenaar. Erger, het is nog waar ook! Alle hens omgekomen. Ik heb me ondersteboven gedraaid en daardoor alle opvarenden verzopen, en dat niet slechts één keer! De Ludluks hebben gelijk, Amber. Laat ze mij maar verkopen om in mootjes gehakt te worden.’ De wanhoop die hem beving was kouder en leger dan de zwartste nacht. ‘Ik zou graag dood zijn,’ verklaarde hij. ‘Dan was ik van alles af.’

‘Dat meen je niet,’ zei Amber zacht. Hij hoorde aan haar stem dat ze wist dat hij het wel meende.

‘Wil je me een gunst bewijzen?’ vroeg hij opeens.

‘Wat?’

‘Mij doden voordat zij het kunnen doen.’

Hij hoorde dat haar adem even stokte. 'Ik... nee. Dat zou ik niet kunnen.'

'Als je wist dat ze me in stukjes kwamen hakken zou je het best kunnen. Ik zal je de enige zekere manier zeggen. Je moet me in brand steken. Niet zomaar ergens, maar op veel plaatsen tegelijk, zodat ze me niet meer tijdig kunnen blussen. Als je nu begon droog drijfhout te verzamelen, elke dag een stapeltje, en dat op diverse plaatsen in mijn ruim legde...'

'Over dat soort dingen wil ik je niet eens horen praten,' zei Amber zonder overtuiging. Op verstrooide toon voegde ze eraan toe: 'Ik kan nu de mossels wel op het vuur gaan leggen.' Hij hoorde dat ze zich bewoog en even later siste het natte zeewier stomend op de gloeiende kolen. Ze kookte de mossels levend. Hij overwoog om haar daarop attent te maken, maar bedacht toen dat het haar van streek zou brengen, en niet zou bijdragen aan zijn pleidooi om hém in brand te steken. Hij wachtte tot ze bij hem was teruggekeerd. Ze ging op het zand zitten en leunde tegen zijn gekantelde romp aan. Ze had zeer fijn haar. Wanneer het over zijn planken waaierde bleef het aan de kleinste oneffenheidjes haken.

'Je bent niet erg logisch,' zei hij vriendelijk. 'Je zweert dat je voor me wilt vechten, ook al weet je dat je zou verliezen, maar de kleine genadegunst die ik vraag weiger je.'

'Ik kan een vuurdood niet als een genade zien.'

'Inderdaad, in mootjes gehakt worden is natuurlijk stukken aan-genamer,' repliceerde Paragon sarcastisch.

'Je springt nogal erg snel over van kinderachtige driftaanvallen naar kille logica,' zei Amber verwonderd. 'Ben je knaap of man? Zeg eens?'

'Misschien allebei. Maar je probeert van onderwerp te veranderen. Vooruit, beloof het me.'

'Nee,' hield ze vol.

Het klonk een beetje smekend. Hij zuchtte opgelucht. Ze zou het doen. Hij hoorde het in haar stem. Als er geen andere manier meer zou zijn om hem te redden, dan zou ze het doen. Hij voelde een vreemde huivering door zich heen gaan. Het was een merkwaardig soort overwinning om behaald te hebben. 'En vaten met olie,' raadde hij haar aan. 'Als ze komen, zul je misschien weinig tijd hebben. Olie

zorgt ervoor dat hout snel en laaiend brandt.'

Er volgde een lange stilte. Toen ze weer sprak klonk haar stem anders. 'Ze zullen proberen je in het geniep weg te halen. Zeg me eens hoe ze dat zullen doen.'

'Zoals ze me gebracht hebben, denk ik. Ze zullen wachten tot het hoogwater is. Waarschijnlijk kiezen ze de hoogste vloed van de maand, 's nachts. Dan komen ze met ronde palen, ezels, mannen en kleine bootjes. Het is geen kleine klus, maar ervaren mannen kunnen het vrij snel voor elkaar krijgen.'

Amber dacht even na. 'Ik zal mijn spullen aan boord moeten brengen. Ik moet in je romp slapen om je te beschermen. O, Paragon!' riep ze opeens uit. 'Heb je echt helemaal niemand die namens jou kan spreken in de Raad van Beijerstad?'

'Alleen jou.'

'Ik zal het proberen, maar ik betwijfel of ze me een kans willen geven. Ik ben in Beijerstad een buitenstaander. Ze luisteren alleen naar hun eigen mensen.'

'Je hebt me ooit gezegd dat je in de stad werd gerespecteerd.'

'Ja, ze respecteren me als vakvrouw en winkelier. Maar ik ben geen oude vaarder. Ze zouden weinig geduld tonen als ik me met hun zaakjes begin te bemoeien. Waarschijnlijk zou ik dan opeens bijna geen klanten meer hebben. Of misschien iets ergers. De hele stad raakt steeds sterker verdeeld tussen de oude vaarders en de nieuwelingen. Er gaat een gerucht dat de Raad van de Oude Vaarders een delegatie naar de satraap heeft gestuurd, met het originele charter van de stad. Ze willen dat hij het erewoord van satraap Esclepius honoreert. Volgens het gerucht willen ze dat hij alle nieuwe handelaars terugroept en al zijn uitgiften van land ongedaan maakt. Ze eisen verder dat satraap Cosgo zich voortaan aan het oude verdrag houdt en hier geen stukken land meer uitdeelt zonder de instemming van de Raad van de Oude Vaarders.'

'Een gedetailleerd gerucht,' merkte Paragon op.

'Ik heb een goed oor voor geruchten en roddels. Dat heeft me meer dan eens in leven gehouden.'

Er viel een stilte.

'Wist ik maar wanneer Althea terugkomt,' zei Amber met ver-

langende stem. 'Ik zou haar kunnen vragen namens ons te spreken.'

Paragon overwoog de naam van Bresker Trell te laten vallen. Bresker was zijn vriend. Hij zou bereid zijn namens hem op te treden. Bresker was een oude vaarder. Maar meteen herinnerde Paragon zich dat de jongeman was onterfd. Hij was evenzeer uit de gratie van de familie Trell als Paragon uit die van de Ludluks. Het zou niets helpen wanneer Bresker voor hem sprak, mocht het hem lukken gehoor te vinden bij de Raad van de Oude Vaarders. Het zou zoiets zijn als het ene zwarte schaap dat een goed woordje deed voor het andere. Niemand zou luisteren.

Paragon legde zijn hand over het litteken op zijn borst en verborg zo de ruwe, zevenpuntige ster die in zijn toverhouten torso was gebrand. Hij streek verstrooid met zijn vingers over de randen. Hij zuchtte, en haalde toen diep adem. 'De mossels zijn gaar. Ik ruik het.'

'Wil je er een proeven?'

'Waarom niet?' Hij moest nieuwe dingen maar liever uitproberen nu het nog kon. Over een poosje zou het misschien afgelopen zijn met zijn kansen om nog ooit iets nieuws mee te maken.

Het been van de piraat

‘In het klooster zei Berandol altijd dat een manier om angst te verjagen en een besluit te nemen hieruit bestond dat je nadacht over de ergst mogelijke gevolgen van je daden.’ Na een korte pauze voegde Wintrow hieraan toe: ‘Als je de ergst mogelijke afloop voor ogen nam, zei Berandol, en plande wat je dan zou doen, was je besluitvaardig op het moment dat het tijd werd om in actie te komen.’

Vivacia keek over haar schouder Wintrows kant op. De jongen had het grootste deel van die morgen over de boegreling gehangen om naar het woelige water van het kanaal te turen. De wind had zijn zwarte haren losgewoeld uit zijn staart. De gerafelde restanten van zijn bruine kleren deden meer denken aan de lompen van een bedelaar dan aan de pij van een priesterstudent. Het levende boegbeeld was zich van zijn aanwezigheid bewust geweest, maar had verkozen zijn stilzwijgen en stemming te respecteren. Er viel trouwens weinig te zeggen wat ze niet allebei al wisten. Ook nu had de jongen alleen maar hardop nagedacht, niet echt een vraag gesteld. Vivacia wist het, maar toch spoorde ze hem aan. ‘En wat is onze ergste angst?’

Wintrow zuchtte diep. ‘De piraat lijdt aan koortsen die komen en gaan. Na elke aanval is Kennit weer iets zwakker geworden. Het is evident dat een ontsteking in zijn beenstomp de bron is. Elke beet door een dier geeft een ontstoken wond, maar een beet door een zeeslang moet bijzonder giftig zijn. Het zwerende gedeelte moet dus worden weggesneden, en hoe eerder, hoe liever. Hij is te zwak voor een dergelijke operatie, maar de kans dat hij zal aansterken acht ik uitgesloten. Dus ik weet dat ik snel in actie moet komen. Tevens weet ik dat het onwaarschijnlijk is dat hij mijn ingreep zal overleven. In dat

geval moeten ook mijn vader en ik sterven. Zo luidt de afspraak die ik met Kennit heb gemaakt.' Hij pauzeerde even. 'Ik zou dan sterven,' hernam hij toen. 'Maar dat is niet echt het ergste. Het ergste gevolg zou zijn dat jij alleen verder zou moeten, als slaaf van de piraten.' Hij keek haar niet aan, maar hield zijn blik nog steeds gericht op de ruwe golfslag. 'Dus je begrijpt wel waarom ik hierheen ben gekomen,' vervolgde hij. 'Jij hebt meer recht op zeggenschap in deze zaak dan ik. Ik heb me dat niet goed gerealiseerd toen ik die afspraak met Kennit maakte. Ik heb mijn leven en dat van mijn vader op het spel gezet. Onbedoeld heb ik daardoor ook jouw leven in de waagschaal gelegd. Daar had ik het recht niet toe. Jij hebt veel meer te verliezen, geloof ik, dan ik.'

Vivacia knikte, maar haar eigen gedachtegang volgde een afzonderlijke loop, om die van Wintrow heen. 'Hij is niet wat ik van een piraat verwacht zou hebben. Kapitein Kennit, bedoel ik.' Peinzend vervolgde ze: 'Een slaaf, zei je? Maar ik geloof niet dat hij me als zijn slavin ziet.'

'Ook ik had me een piraat heel anders voorgesteld. Maar ondanks zijn charme en intelligentie moeten we niet vergeten dat hij er een is. Bovendien moeten we in gedachten houden dat niet hij degene is die het bevel over jou zal voeren, mocht ik falen. Hij zal dan dood zijn. Het is niet te zeggen wie dan de baas wordt. Misschien zal het Sorcor worden, zijn eerste stuurman. Of anders Etta, zijn vrouw. Of misschien zal Sa'Adar nogmaals proberen je in te pikken voor zichzelf en de bevrijde slaven.' Wintrow schudde zijn hoofd. 'Ik kan niet winnen. Als de operatie succes heeft, zal ik moeten aanzien dat Kennit je van me overneemt. Nu al charmeert en betovert hij je met zijn woorden, en zijn bemanning werkt op je dekken. Ik heb bijna niets meer te vertellen over wat er aan boord gebeurt. Of Kennit sterft dan wel in leven blijft, ik zal binnenkort geen macht meer hebben om je te beschermen.'

Vivacia haalde haar schouders op. 'Had je die dan?' vroeg ze nogal koeltjes.

'Ik denk van niet.' Het klonk verontschuldigend. 'Maar ik had enigszins een idee van wat ons te wachten stond. Nu niet meer. Er is te veel gebeurd met ons beiden, en te snel achter elkaar. Er zijn te veel doden gevallen, te veel veranderingen geweest. Ik heb geen tijd

gehad om te rouwen, geen tijd om te mediteren. Ik weet amper nog wie of wat ik ben.'

En daarna zwegen ze beiden, peinzend.

Wintrow had het gevoel alsof hij op drift was geraakt in de tijd. Zijn leven – zijn échte leven – speelde zich ergens ver weg af, in een vredig klooster in een warme vallei vol boomgaarden en vruchtbare akkers. Zou hij over de tussenliggende dagen en mijlen heen kunnen stappen, terug naar zijn smalle bed in zijn koele kloostercel, dan zou hij de draad van dat leven weer moeiteloos kunnen oppakken, meende hij. Hij was niet veranderd, hield hij zichzelf koppig voor. Niet echt, tenminste. Wel miste hij nu een vinger, maar hij had geleerd dat te aanvaarden. En de slaventatoeage op zijn gezicht zat niet dieper dan zijn huid. Hij was nooit werkelijk een slaaf geweest; het teken was slechts zijn vaders wrede wraak geweest voor het feit dat hij had proberen te ontsnappen. Maar verder was hij nog steeds Wintrow. Binnen een paar dagen zou hij de vredige priester in zijn binnenste kunnen hervinden.

Maar niet hier. De recente opeenvolging van drastische gebeurtenissen in zijn leven had zoveel krachtige emoties bij hem opgeroepen dat hij nu bijna niets meer kon voelen. Vivacia's gevoelens waren even chaotisch als de zijne, want wat zij allemaal had meegemaakt was niet minder ingrijpend geweest. Kyle Haven had het jonge levende schip tot een inzet als slavenchip gedwongen, en daardoor blootgesteld aan alle duistere emoties van haar ellendige lading. Wintrow, een lid van de vaardersfamilie die de *Vivacia* drie generaties geleden had laten bouwen, had haar geen troost en beschutting kunnen geven. Zijn eigen aanwezigheid aan boord was onvrijwillig geweest, en wat een natuurlijke band tussen hem en de jonge Vivacia had moeten zijn was in de praktijk een moeizame relatie geworden. Die vervreemding tussen hen beiden was voor Vivacia een bijkomende bron van verdriet geweest. Toch waren ze samen blijven optrekken, als aan elkaar geketende slaven.

Tijdens een bloedige stormnacht had een opstand van de slaven haar bevrijd van Kyles kapiteinschap en haar functie als slavenchip. Van de oorspronkelijke bemanning hadden alleen Wintrow en zijn

vader de opstand overleefd. Meteen bij het ochtendgloren was het kreupele schip overmeesterd door piraten. Kapitein Kennit en zijn mannen hadden de *Vivacia* zonder slag of stoot buit kunnen maken.

Dat was het moment geweest waarop Wintrow die afspraak met Kennit had gemaakt: hij zou proberen het leven van de piratenkapitein te redden, mits de laatste hemzelf en zijn vader in leven zou laten. Sa'Adar, een priester onder de slaven, en leider van hun opstand, had andere ambities. Hij wenste niet alleen Wintrows vader, Kyle, te berechten, maar was bovendien van mening dat Kennit de *Vivacia* aan de slaven diende af te staan als hun rechtmatige buit. Wie dat ook zou winnen, de toekomst van Wintrow en het schip was in elk geval onzeker. Toch leek *Vivacia* al een voorkeur voor de piraat ontwikkeld te hebben.

Voor hen uit trok de *Marietta* een strak spoor door de woelige, witgekopte golven. *Vivacia* volgde gretig in haar kielzog. Ze waren op weg naar een of ander piratennest – meer wist Wintrow niet. Aan hun westzijde ging de horizon verloren in de eeuwige nevelen boven de Gedoemde Kust. De snelstromende rivieren in die streek stortten hun warme, troebele water uit in dit kanaal, waardoor er in deze regio bijna continu vochtige mistdampen hingen boven de onzekere, verschuivende kustlijn en de steeds van plaats en omvang wisselende platen en ondiepten. In de wintermaanden – en soms zelfs in de vriendelijkere zomertijd – kon het er lelijk stormen. De meeste pirateneilanden stonden niet op de kaarten. Wat had het immers voor nut een kustgebied in kaart te brengen waarvan de contouren telkens veranderden? De meeste zeelieden voeren er in een zo groot mogelijke boog omheen – via de zogeheten Buitenpassage over de Wilde Oceaan – maar de *Marietta* leek geen aarzeling te kennen. Het was duidelijk dat deze piraten uitstekend de weg wisten in deze verraderlijke doolhof van kanalen, zandbanken en eilandjes.

Wintrow draaide zijn hoofd om en keek naar de *Vivacia*. In het want bewogen zich matrozen die prompt en bekwaam gehoor gaven aan Briks geschreeuwde opdrachten. Wintrow moest bekennen dat hij zulk vakmanschap nog niet eerder op de *Vivacia* had gezien. Het mochten dan piraten zijn, ze waren tevens uitstekende zeelieden, die zich zo soepel en gedisciplineerd bewogen dat het wel leek alsof ze

deel uitmaakten van het levende schip.

Helaas werd die fraaie impressie bedorven doordat er ook nog anderen op het dek waren. De meeste slaven hadden de rebellie overleefd. Bevrijd van hun ketenen waren ze nu bezig hun volle menselijkheid te herwinnen. De wonden van hun boeien waren nog zichtbaar in hun vlees, en ze droegen allemaal slaventatoeages op hun gezicht. Hun kleren waren gescheurd, hun lijven bleek en mager. Ze waren met veel te veel voor een schip van deze grootte. Hoewel ze nu zowel over het open dek als de ruimen beschikten, maakten ze nog steeds een indruk als van opgesloten vee dat in te krappe hokken werd getransporteerd. Ze stonden passief, in kleine groepjes bij elkaar, en bewogen zich slechts als ze door leden van de bemanning naar opzij werden gestuurd. Sommige voormalige slaven waren lusteloos in de weer met bezems en emmers om het dek te schrobben. Op vele gezichten stond ontevredenheid te lezen. Wintrow vroeg zich ongerust af of de tekenen van hun onlust daartoe beperkt zouden blijven.

Tevens vroeg hij zich af wat zijn gevoelens tegenover hen waren. Voordat ze in opstand kwamen had Wintrow hen benedendeks verzorgd. Toen was zijn hart vol medelijden geweest. Hij had weinig troost kunnen bieden met zijn natte doek en zijn emmertje zout water – achteraf gezien niet meer dan een dubieuze, misschien valse genade. Hij had geprobeerd hun zijn priesterlijke zorg te geven, maar daarvoor waren ze veel te talrijk geweest. Wanneer hij hen nu zag, herinnerde hij zich echter niet het medelijden dat hem benedendeks had aangespoord, maar veeleer de kreten en het bloed van al zijn scheepsmakkers die ze tijdens hun opstand hadden uitgemoord. Hij wist niet precies hoe hij de emotie moest noemen die hem nu beving bij het zien van deze voormalige slaven. Het was een samenstel van angst en kwaadheid, walging en medeleven – een hevige aandoening van zijn ziel, die hem vervulde met schaamte. Het was niet een emotie die een priester van Sa waardig was. Daarom koos hij liever voor het alternatief: hij voelde niets.

Sommigen van die zeelieden hadden hun gewelddadige dood verdiend – naar menselijke maatstaven gemeten. Maar wat te denken van iemand als Milt, die vriendschap had gesloten met Wintrow? Of Findor, de vioolspeler, of de goedlachse Komfrij, en die andere

aardige kerels? Die hadden toch een genadiger einde verdiend. Toen zij aanmonsterden was de *Vivacia* nog geen slavenchip geweest. Ze waren aan boord gebleven nadat Kyle had besloten het schip die functie te geven. Sa'Adar, de slavenpriester die door de opstand was bevrijd, vond echter dat alle slachtoffers hun dood hadden verdiend. Hij verkondigde dat ze alleen al door uit vrije wil te werken op een slavenchip vijanden van het rechtvaardige deel van de mensheid waren geworden. Wintrow voelde daarover een diepe innerlijke tweestrijd. Hij klampte zich liever vast aan de troostende gedachte dat Sa niet eiste dat hij, Wintrow, over anderen oordeelde, en dat Sa al het oordelen juist voor zichzelf reserveerde, omdat alleen de schepper de wijsheid bezat om te oordelen.

De slaven aan boord deelden Wintrows opvatting echter niet. Sommigen leken zich zijn zachte troostende woorden en zijn handen met een koele natte doek in het donker te herinneren wanneer ze hem zagen. Anderen zagen hem als een huichelaar – het kapiteinszootje dat zogenaamd met hun lot begaan was, maar niets had ondernomen tot ze zelf in actie waren gekomen. Maar hoe ze ook over hem dachten: ze bleven bij hem uit de buurt. Hij kon het hun niet kwalijk nemen. Hij vermeed van zijn kant ook hun gezelschap en bracht het grootste deel van zijn tijd door op het voordek, in de nabijheid van *Vivacia*. Daar kwamen de bemanningsleden van het schip alleen als hun werk dat vereiste – voor de rest bleven ze er maar liever uit de buurt, even bijgelovig als de ex-slaven.

Ze waren bang voor dat levende, pratende boegbeeld. Als het *Vivacia* dwarszat dat ze zo gemedend werd, dan liet ze het niet merken, en Wintrow was allang blij dat er ten minste één plekje op het schip was waar hij enige privacy kon vinden. Hij leunde met zijn rug tegen de reling en probeerde een gedachte te verzinnen die hem géén pijn zou doen.

Thuis zou het nu bijna lente zijn. De knoppen van de fruitbomen van het klooster zouden binnenkort openspringen. Hij vroeg zich af hoe Berandol vorderde met zijn eigen studie, en of zijn mentor hem ooit miste. Sentimenteel vroeg hij zich af wat hij zelf nu aan het doen zou zijn, als hij in het klooster was geweest. Hij keek naar zijn handen. Ooit had hij er manuscripten mee overgeschreven en glas-in-lood-

ramen mee geschapen. Het waren toen de handen van een jongen geweest, vaardig, maar nog zonder eelt. Nu waren ze ruw, en één hand miste een vinger. Het waren eeltige zeemanshanden geworden, en die ontbrekende vinger zou nooit een priesterring dragen.

Hier was de lente anders geaard. De zeilen klapperden in de stijve, kille bries. Hoog in de lucht vlogen zwermen schril krijsende trekvogels over. Het toch al rijke groen op de eilanden aan weerszijden van het kanaal was nog weelderiger geworden, en het krioelde er op en achter de stranden van de kwetterende kustvogels, die elkaars nestruimten betwistten.

Het voelde aan alsof iemand zachtjes aan hem trok. 'Je vader wil je spreken,' fluisterde Vivacia.

Natuurlijk. Hij had het via haar aan gevoeld. Hun tocht tijdens die afschuwelijke stormnacht had geleid tot een bevestiging en versterking van de banden naar geest en ziel die tussen hem en het schip bestonden. Het irriteerde hem niet meer, zoals het dat vroeger wel had gedaan, en hij voelde aan dat Vivacia er minder van genoot dan ze vroeger had gedaan. Misschien dat ze elkaar ten minste op dit punt in alle redelijkheid halverwege tegemoet waren gekomen. Sedert de storm was ze vriendelijk voor hem geweest, maar meer niet. Ongeveer als een drukke ouder met een veeleisend kind, dacht hij.

'In zekere zin hebben we sedert het begin van de reis onze rollen gewisseld,' zei ze hardop.

Hij knikte. Hij had noch animo, noch puf genoeg om die waarheid tegen te spreken. Toen rechte hij zijn schouders, streek met een hand over zijn haren en stak zijn kin naar voren. Hij wilde zijn vader niet laten merken hoe onzeker hij zich voelde.

Hij hield zijn hoofd opgeheven toen hij zich tussen de groepjes slaven en matrozen door een weg zocht over het dek. Niemand keek hem recht in de ogen, niemand daagde hem uit. Het was dwaas, hield hij zichzelf voor, zich in te beelden dat ze hem allemaal aanstaarden. Ze hadden gewonnen. Waarom zouden ze zich druk maken om wat dat ene overgebleven bemanningslid deed? Hij had het tenminste fysiek ongedeerd overleefd.

De *Vivacia* had littekens overgehouden aan de opstand van de slaven. Er waren nog steeds bloedvlekken zichtbaar op het dek. Die

merktekens weken niet, en zouden ook niet wijken, voor de schuurstenen die de bemanning gebruikte. Het schip stonk nog steeds als een slavenhaler, al had Brik aan één stuk door laten schrobben. De storm had ook een tol geëist van de tuigage, zoals aan het provisoorsche herstelwerk in de zeilen duidelijk was te zien. In het achterkasteel waren deuren geforceerd toen de slaven de scheepsofficieren hadden aangevallen. Het geboende houtwerk was versplinterd en uit de hengsels gerukt. Dit was niet meer het keurig nette scheepje waarop hij in Beijerstad aan boord was gegaan.

Opeens vervulde de conditie van hun familieschip hem met schaamte – alsof hij zijn zusje in een bordeel tegenkwam. Hij voelde gepijnigd met haar mee en vroeg zich af hoe het geweest zou zijn als hij vrijwillig, misschien reeds als jongen, onder de autoriteit van zijn grootvader aan boord was gekomen.

Toen zette hij al zulke gedachten van zich af. Hij kwam bij een gehavende deur, die werd bewaakt door twee norse kaartenkoppen. Hij passeerde de twee ex-slaven alsof hij hen niet zag en klopte aan op Gantrijs deur – althans, wat de deur van Gantrijs kajuit was geweest toen de stuurman nog leefde. Nu was de leeggeroofde hut zijn vaders gevangenis geworden. Hij stapte naar binnen zonder op een antwoord te wachten.

Zijn vader zat op de rand van de kale kooi. De manier waarop hij Wintrow aanstaarde was ondoorgrondelijk. Het wit van een van zijn ogen was bloeddorlopen en zijn hele gezicht zag er gezwollen en verkleurd uit. De hele houding van Kyle Haven wees op pijn en wanhoop, maar in zijn begroeting klonk alleen een ijzig sarcasme door. ‘Fijn dat je nog weet dat ik besta. Ik dacht dat je het wel te druk zou hebben met je gekruip voor de nieuwe meesters.’

Wintrow moest een zucht inhouden. ‘Ik ben al eerder hier geweest, maar toen sliep u. Ik wist dat rust u meer goeddeed dan wat ik met mijn heilkunst te bieden had. Hoe is het met uw ribben?’

‘Die staan in brand. En mijn hoofd bonkt bij elke hartslag. Verder heb ik honger en dorst.’ Hij wees met zijn kin naar de deur. ‘Die twee laten me niet eens naar buiten om een luchtje te scheppen.’

‘Ik heb hier voedsel en water achtergelaten. Hebt u dat niet...’

‘Ja, ik heb het gevonden. Een kroes water en twee stukken droog

brood.' Er klonk ingehouden woede in zijn vaders stem.

'Het was alles wat ik voor u kon regelen. Er is aan boord een tekort aan voedsel en water. Tijdens de storm is veel voedsel bedorven door het zoute...'

'Opgeslokt door de slaven, zul je bedoelen.' Kyle schudde walgend zijn hoofd en trok toen een grimas van pijn. 'Ze hadden niet eens het benul dat je zulke dingen moet rantsoeneren. Ze doden de enige mannen aan boord die in staat zijn het schip door een storm te loodsen en vreten vervolgens de halve voedselvoorraad op! Ze zijn net zomin in staat om zichzelf te leiden als een zwerm kuikens. Ik hoop dat je blij bent met de vrijheid die je hun hebt geschonken. Die zal niet alleen hun verlossing maar ook hun dood zijn.'

'Ze hebben zichzelf bevrijd, vader,' zei Wintrow koppig.

'Maar je hebt geen vinger uitgestoken om hen tegen te houden.'

'Net zomin als ik iets heb gedaan om u te verhinderen hen geketend aan boord te brengen.' Wintrow haalde al adem om zijn argumenten te herhalen, maar bedacht zich toen. Hij kon praten wat hij wilde, zijn vader zou zich toch nooit laten overtuigen. Wel had Kyle met zijn opmerking zout gewreven in Wintrows gewonde geweten. Was de dood van al die bemanningsleden zijn schuld, omdat hij niets had ondernomen? Maar in dat geval, was hij dan ook niet verantwoordelijk voor de dood van de slaven die vóór de opstand waren omgekomen? Het idee was te pijnlijk om erover na te denken.

Op een andere toon vervolgde hij: 'Wilt u dat ik uw wonden behandel of moet ik proberen voedsel te vinden?'

'Heb je de medicijnen gevonden?'

Wintrow schudde zijn hoofd. 'Ze zijn nog steeds zoek. Niemand heeft bekend ze gepikt te hebben. Ze kunnen tijdens de storm overboord zijn geslagen.'

'Nou, zonder die medicijnen kun je weinig voor me doen,' merkte zijn vader cynisch op. 'Maar wat voedsel zou wel plezierig zijn.'

Wintrow liet zich niet meer provoceren. 'Ik zal zien wat ik kan doen,' zei hij zacht.

'Natuurlijk,' antwoordde zijn vader hatelijk, en met gedempte stem voegde hij er opeens aan toe: 'En wat ga je doen aan die piraat?'

'Weet ik niet,' gaf Wintrow eerlijk toe. Hij keek zijn vader recht in

de ogen toen hij vervolgde: 'Ik ben bang. Ik weet dat ik moet proberen hem te genezen, maar ik weet niet wat erger is: het vooruitzicht dat hij in leven blijft en ons als gevangenen zal houden, of dat hij sterft, en wij ook, en het schip alleen verder moet.'

Zijn vader spuwde op het dek – iets wat voor hem zo ongewoon was dat het Wintrow schokte als een oorvijs. Zijn ogen glinsterden met een ijzige kilheid. 'Ik veracht je,' gromde hij. 'Je moeder moet het met een slang hebben gedaan om zoiets als jou voort te brengen. Ik schaam me rot als ik jou mijn zoon hoor noemen. Kijk eens naar jezelf. Piraten hebben je familieschip van je afgepakt, de inkomstenbron van je moeder en zus en broertje. Hun hele voortbestaan is ervan afhankelijk! Maar daar dénk jij niet eens aan, welnee. Jij vraagt je alleen af of je die piraat die zijn laars op jouw nek heeft gezet zult doden of genezen. Je hebt er niet over nagedacht of je ons aan wapens zou kunnen helpen, of dat je het schip zou kunnen overhalen om zich te verzetten, zoals het zich tegen mij heeft verzet. En alle tijd die je benedende hebt verspild aan het vertroetelen van die slaven, toen ze nog geketend waren. Heb je ondertussen geprobeerd hun hulp in te roepen? Welnee! Je verbeuzelt je tijd en helpt die verdomde piraat om ons gestolen schip in handen te houden.'

Wintrow schudde zijn hoofd, verdrietig en verwonderd tegelijk. 'U praat niet rationeel. Wat verwacht u van mij, vader? Moet ik dit schip in mijn eentje afpakken van Kennit en zijn bemanning, de slaven weer tot lading reduceren en opsluiten, en naar Kwarts zeilen?'

'Jij en dit duivelse schip zijn in staat geweest mij en mijn bemanning af te schudden. Waarom zet je het schip niet tegen hém op zoals je het tegen mij hebt opgezet? Waarom kun je niet voor één keer eens in het belang van je familie handelen?'

Zijn vader ging staan, met gebalde vuisten, alsof hij van plan was Wintrow aan te vallen, maar toen greep hij opeens naar zijn ribben en begon te hijgen van de pijn. Zijn van woede rood aangelopen gezicht werd spierwit, en hij wankelde op zijn benen. Wintrow maakte aanstalten om hem op te vangen.

'Raak me niet aan!' snauwde Kyle dreigend terwijl hij zich weer op de rand van de slaapbank liet zakken, vanwaar hij zijn zoon woedend zat aan te staren.

Wat ziet hij wanneer hij me aankijkt? Wintrow vermoedde dat zijn aanblik voor de grote blonde man een teleurstelling betekende. Zelf was hij klein, donker en tenger, zoals zijn moeder, en zou hij de lengte en de fysieke kracht van zijn vader altijd missen. Zelfs nu, op zijn veertiende, was Wintrow qua lichaam nog meer een jongen dan een man. Maar het was niet slechts in fysiek opzicht dat hij zijn vaders verwachtingen beschaamde. Ook geestelijk zou hij nooit lijken op zijn verwekker.

‘Ik heb het schip nooit tegen u opgezet,’ zei Wintrow zacht. ‘Dat hebt u zelf gedaan, door de manier waarop u haar behandelde. Op dit moment kan ik de *Vivacia* met geen mogelijkheid ten volle terugwinnen. Het beste wat ik kan proberen te bereiken is dat we het allebei overleven.’

Kyle Haven draaide zijn hoofd opzij en staarde onbewogen naar de wand van de kajuit. ‘Ga wat te eten voor me halen.’ Hij blafte het bevel alsof hij het schip nog commandeerde.

‘Ik zal het proberen,’ zei Wintrow koel. Hij draaide zich om en liep de hut uit.

Toen hij de beschadigde deur achter zich dichttrok, sprak een van de kaartenkoppen hem aan. De tatoeages van zijn voormalige meesters bewogen op de huid van zijn gezicht toen hij vroeg: ‘Waarom pik je dat van hem?’

‘Wat?’ vroeg Wintrow verbaasd.

‘Hij behandelt je als een hond.’

‘Hij is mijn vader.’ Wintrow probeerde niet te laten merken hoe geschokt hij was dat ze hadden meegeluisterd. Hadden ze alles gehoord?

‘Hij is een klootzak,’ merkte de andere bewaker kil op. Hij keek Wintrow uitdagend aan. ‘En dat maakt jou de zoon van een klootzak.’

‘Kop dicht!’ snauwde de andere bewaker hem toe. ‘De jongen is niet kwaad. Jij herinnert je misschien niet meer wie vriendelijk tegen je was toen je in de kettingen lag, maar ik weet het nog.’ Hij richtte de blik van zijn donkere ogen weer op Wintrow en gaf een knikje in de richting van de deur. ‘Geef maar een seintje, jongen. Dan laat ik hem voor je kruipen.’

‘Nee.’ Wintrows stem klonk helder. ‘Dat wil ik niet. Ik wil niet dat iemand voor me kruipt.’ Hij vond dat hij het de ex-slaaf volkomen

duidelijk moest maken. 'Doe mijn vader geen kwaad, alsjeblieft.'

De kaartenkop haalde zijn schouders op. 'Wat je maar wilt. Ik spreek uit ervaring, knaap. Het is de enige manier om dat soort mannen aan te pakken. Hij kruipt voor jou of jij kruipt voor hem. Meer snappen ze niet.'

'Misschien,' gaf Wintrow met tegenzin toe. Hij begon weg te lopen, maar bleef toen staan. 'Ik ken je naam niet.'

'Villia. En jij bent Wintrow, nietwaar?'

'Ja, ik ben Wintrow. Het doet me genoeg je naam te weten, Villia.' Wintrow keek de andere bewaker vol verwachting aan.

Deze fronste zijn voorhoofd en leek slecht op zijn gemak. 'Deccan,' zei hij ten slotte.

'Deccan,' herhaalde Wintrow terwijl hij de naam in zijn geheugen prentte. Hij keek de man nadrukkelijk recht in de ogen en gaf hem een knikje voordat hij zich omdraaide. Hij voelde van Villia's kant een mengsel van geamuseerdheid en goedkeuring. Het was maar een miniem vertoon van assertiviteit, maar toch was Wintrow blij dat hij het had gedaan. Toen hij weer op het dek kwam en met zijn ogen knipperde tegen het felle licht van de lentezon, kwam Sa'Adar op zijn pad. De grote priester zag er nog steeds getekend uit na zijn opsluiting als slaaf. Zijn polsen en enkels droegen nog de rode merktekens van de boeien.

'Ik heb je gezocht,' verkondigde hij. De priester had twee andere kaartenkoppen als strak aangelijnde waakhonden aan zijn zijde.

'Is dat zo?' Wintrow besloot op de ingeslagen weg voort te gaan. Hij rechte zijn schouders en keek de oudere man aan. 'Heb jij die twee mannen bij mijn vaders deur geposteerd?' vroeg hij.

De priester was niet van zijn stuk gebracht. 'Jawel. De man moet opgesloten blijven tot hij berecht en veroordeeld kan worden.' Hij keek vanuit de superioriteit van zijn leeftijd en lengte op Wintrow neer. 'Of bestrijd je dat?'

'Ik?' Wintrow deed alsof hij over die vraag moest nadenken. 'Wat kan het jou schelen als ik dat deed? Als ik jou was, zou ik me niet druk maken om wat Wintrow Vestrit vindt. Ik zou me druk maken om wat kapitein Kennit ervan zou vinden dat ik me zo'n autoriteit aanmeet.'

'Kennit is stervende,' zei Sa'Adar brutaal. 'Brik is degene die het voor

het zeggen heeft. Hij schijnt wel blij te zijn met mijn autoriteit over de slaven. Hij geeft zijn bevelen via mij. Hij heeft niet geprotesteerd toen ik bewakers bij kapitein Haven zette.'

'Slaven? Iedereen is tegenwoordig toch zeker vrij?' Wintrow zei het glimlachend en deed alsof hij niet merkte hoe nauwlettend de twee kaartenkoppen het gesprek volgden. Ook andere ex-slaven op het dek probeerden de woorden op te vangen. Sommigen kwamen dichterbij.

'Je weet wat ik bedoel!' riep Sa'Adar geërgerd.

'Meestal zegt een man wat hij bedoelt...' Wintrow liet de opmerking een poosje in de lucht hangen en vervolgde toen gladjes: 'Je had me gezocht, zei je?'

'Ja. Heb je Kennit vandaag gesproken?'

'Waarom vraag je dat?' repliceerde Wintrow snel.

'Omdat ik graag precies weet wat zijn bedoelingen zijn.' De priester had een getraïne stem en nu gaf hij er een galmende klank aan, waardoor hij meer toehoorders trok. 'Volgens de verhalen in Jamaillia doodt kapitein Kennit de bemanning van een slavenschip nadat hij het veroverd heeft, en geeft hij het schip aan de bevrijde slaven, die dan zelf piraten kunnen worden en zijn kruistocht tegen de slavernij voortzetten. Dat was wat wij geloofden toen we zijn hulp bij het bemannen van dit door ons veroverde schip aanvaardden. Wij verwachtten het schip te behouden. We hoopten dat het een hulpmiddel zou zijn bij het nieuwe begin dat wij allen moeten maken. Maar nu praat kapitein Kennit alsof hij het zelf wil houden. Na alles wat we over hem hebben gehoord, kunnen we niet geloven dat hij ons het enige waardevolle wat we bezitten zou afpakken. Daarom willen we hem dat open, in alle eerlijkheid vragen. Aan wie behoort dit schip, volgens hem?'

Wintrow keek hem onbewogen aan. 'Als je kapitein Kennit die vraag wilt stellen, kan ik je alleen maar aanmoedigen om dat te doen. Hij is de enige die je zijn opinie kan geven. Als je het aan mij zou vragen, zal ik je niet mijn opinie vertellen, maar de waarheid.' Hij had met opzet iets zachter gesproken dan Sa'Adar, om degenen die hem wilden verstaan naderbij te lokken. Velen waren inderdaad hun kant op gekomen, onder wie ook een aantal piraten. Deze zagen er gevaarlijk uit.

Sa'Adar glimlachte spottend. 'Jouw waarheid is zeker dat het schip van jou is?'

Wintrow schudde zijn hoofd. Ook hij glimlachte. 'Het schip is van zichzelf. Vivacia is een vrij schepsel, dat het recht heeft haar eigen levenslot te bepalen. Of zou jij, die zelf de ketenen van de slavernij heeft gedragen, een ander willen aandoen wat jou is aangedaan?'

Zo op het oog richtte hij zich alleen tot Sa'Adar. Wintrow keek niet om zich heen om te zien welke indruk zijn vraag op de anderen had gemaakt, maar wachtte zwijgend af, alsof hij op een reactie rekende.

Na een paar tellen kwam Sa'Adar met een minachtend lachje. 'Dat kan hij niet serieus menen,' zei hij tegen de menigte. 'Door een of andere toverij kan dat boegbeeld praten. Dat is een interessant staaltje van Beijerstadse trucs, maar een schip is een schip – een ding, geen persoon. En volgens het recht behoort dit schip aan ons!'

Slechts een paar voormalige slaven mompelden hun instemming, want een van de vervaarlijke piraten riep meteen: 'Hoor ik hier mui-terij? Als dat zo is kieper ik je over de reling voordat je tot drie kunt tellen!' De man grijnsde op een hoogst onvriendelijke manier, die menige ontbrekende tand onthulde. Links naast hem stond een andere piraat op een onrustbarende manier te grinniken. De manier waarop hij met zijn schouders rolde was een weinig subtile waarschuwing aan Sa'Adars lijfwachten.

De priester zelf leek geschokt. Kennelijk had hij deze reactie niet verwacht.

Hij rechtte zijn rug en vroeg verontwaardigd: 'Wat maakt het jullie uit?'

De gedrongen piraat porde de lange priester in zijn borst en hield zijn priemende vinger in die positie toen hij uitlegde: 'Kennit is onze kapitein. Wat hij zegt, dat gebeurt. Gesnapt?'

Toen de priester niet antwoordde, begon de man te grijnzen.

Sa'Adar deed een stap achteruit om aan de vinger te ontkomen, maar toen hij zich omdraaide om weg te lopen vervolgde de piraat: 'Je kunt maar beter niks aanmerken op wat Kennit doet. Als er iets is wat je niet bevalt, zeg het de kapitein dan in zijn gezicht. Hij is hard, maar fair. Klets niet achter zijn rug. Wie op dit schip problemen veroorzaakt krijgt de gevolgen daarvan zelf over zich heen!'

Zonder nog om te kijken keerden de twee piraten terug naar hun werkzaamheden. Ieders aandacht verplaatste zich naar Sa'Adar. Hij maskeerde de woedende glinstering in zijn ogen niet, maar zijn stem klonk nogal kinderachtig en dun toen hij zei: 'Ik zal hier met Kennit over praten! Reken daar maar op!'

Wintrow sloeg zijn ogen neer. Misschien had zijn vader gelijk. Misschien was er een manier om hun familieschip zowel van de slaven als van de piraten te redden. In elk conflict ontstaan er kansen voor iemand. Zijn hart klopte opeens sneller toen hij zich verwijderde, en verbaasd vroeg hij zich af waar die gedachten plotseling vandaan kwamen.

Vivacia had het druk. Hoewel haar ogen naar voren keken, naar de achtersteven van de *Marietta*, was haar eigenlijke aandacht naar binnen gericht. De man aan het stuurwiel had een vaste hand en de matrozen die haar zeilen bedienden waren stuk voor stuk echte zeelui. De bemanning was bezig haar dekken en ruimen te schrobben, houtwerk te herstellen en koper te poetsen. Voor het eerst sinds maanden had ze geen enkele twijfel over de kwaliteiten van de kapitein. Ze kon zich volledig verdiepen in haar eigen problemen, want ze was in veilige, ervaren handen.

Een levend schip kon zich wanneer het eenmaal tot leven was gekomen, via zijn geraamte van toverhout een bewustzijn vormen van alles wat aan boord gebeurde. Veel daarvan was banaal en nauwelijks de aandacht waard. Ze hoefde geen benul te hebben van het repareren van een zeil of het schillen van een ui in de kombuis, want dat soort dingen waren niet van invloed op haar leven. Maar Kennit kon dat wél zijn. De raadselachtige man lag in de kapiteinshut rusteloos te slapen. Vivacia kon hem niet zien, maar ze voelde hem op een manier waarvoor mensen geen beschrijvend woord hadden. Zijn koorts was weer aan het stijgen. De vrouw die hem verpleegde was bezorgd. Ze deed iets met koud water en een doek. Vivacia probeerde details te weten te komen, maar ze had geen band. Ze kende de twee nog niet goed genoeg.

Kennit was echter veel toegankelijker voor haar dan Etta. Zijn koortsdromen stroomden vrijelijk naar buiten – even vrijelijk als

het bloed dat over Vivacia's dekken was vergoten. Ze absorbeerde die dromen, maar kon er niet wijs uit worden. Een jongetje dat zich gekweld voelde, verscheurd tussen loyaliteit aan een vader die van hem hield maar geen idee had hoe hij hem moest beschermen, en een man die hem wél beschermde tegen anderen maar in zijn hart helemaal geen liefde bezat. En steeds weer kwam er uit de diepste diepten van die dromen een slang opgedoken die zijn been afrukte. De beet van zijn kaken voelde zuur en ijzig aan. En vanuit de diepten van zijn ziel reikte hij naar haar, voor een innig meeleven van een soort die hij zich wazig herinnerde uit een verloren jeugd.

'Hallo, hallo, wat is dit? Of misschien moet ik zeggen: wie is dit?'

De stem, Kennits stem, bereikte haar als een ijl gefluister in haar geest. Ze schudde haar hoofd en liet haar haren verwaaien door de wind. De piraat sprak niet tegen haar. Zelfs in haar indringendste contacten met Althea en Wintrow waren hun gedachten nooit zo helder in haar geest binnengedrongen. 'Dat is Kennit niet,' zei ze zachtjes voor zich uit. Dat wist ze zeker. Toch was het beslist zijn stem. In zijn kajuit haalde de piratenkapitein diep adem, en toen ademde hij langzaam weer uit, onderwijl ontkenningen en weigeringen mompeld. Daarna begon hij te kreunen.

'Nee, niet Kennit,' bevestigde het kleine stemmetje geamuseerd. 'Net zomin als jij de Vestrit bent die je meent te zijn. Wie bën je?'

Het was onthutsend een andere geest te voelen, een die naar haar reactie graaide. Instinctief deinsde Vivacia terug voor het contact. Ze was veel sterker dan de ander. Toen ze zich terugtrok was hij niet in staat om haar te volgen. Door haar actie had ze echter ook haar eerste, aarzelende contact met de echte Kennit verbroken. Dat veroorzaakte frustratie en geagiteerdheid in haar binnenste. Ze balde haar vuisten en lette niet op bij de volgende golf, waardoor deze nogal onverhoeds voluit tegen haar aan klotste. De man aan het roer moest een kleine correctie uitvoeren. Vivacia likte het zilte water van haar lippen en schudde haar haren uit haar gezicht. Wie of wat was hij? Ze probeerde kalm na te denken, en vroeg zich af of ze vooral bang dan wel vooral nieuwsgierig was. Ze voelde een vreemde verwantschap met het wezen dat tegen haar had gesproken. Ze had zijn agressieve gewroet in haar geest gemakkelijk afgeweerd, maar het beviel haar

niet dat iemand zoiets zelfs maar had geprobeerd.

Ze besloot dat ze het niet zou tolereren. Wie deze indringer ook was, ze zou hem ontmaskeren en tot een confrontatie dwingen. Terwijl ze haar eigen afweer in stand hield tastte ze voorzichtig rond in de kajuit waarin Kennit lag te woelen in zijn slaap. Hem vond ze gemakkelijk. De piraat lag nog te worstelen met zijn koortsdromen – deze keer verstopte hij zich in een kast terwijl een of ander droomwezen hem besloop en met een verraderlijk zoete stem probeerde te lokken. De vrouw legde een koele doek op zijn voorhoofd en een andere over de gezwollen stomp van zijn been. Vivacia voelde bijna de opluchting die hem dat bezorgde. Het schip tastte verder rond, steeds vermeteler, maar vond niets en niemand anders in die kajuit.

‘Waar ben je gebleven?’ vroeg ze opeens, nogal verontwaardigd.

Kennit slaakte een kreet toen zijn droomwezen Vivacia’s woorden als een boosaardige echo herhaalde, en Etta boog zich over hem heen om sussende woordjes te prevelen.

Vivacia kreeg geen antwoord op de vraag.

Kennit kwam moeizaam bij bewustzijn, hijgend en worstelend. Het duurde even voordat hij zich herinnerde waar hij was. Toen verscheen er een tevreden glimlachje om zijn gekloofde koortslippen. Zijn levende schip. Hij was aan boord van zijn eigen levende schip, in de fraaie kajuit van de kapitein zelf. Er lag een kostelijk linnen laken over zijn zwetende lichaam. In de sober en tegelijk verfijnd ingerichte hut blonken het geboende hout en gepoetste koper hem van alle kanten toe. Hij hoorde hoe de *Vivacia* het water van het kanaal doorkliefde en voelde bijna hoe het bewustzijn van het schip hem omhulde en beschermde. Ze was als een tweede huid, die hem afschermd van de wereld. Hij zuchtte tevreden en stikte toen bijna in het slijm dat zich in zijn droge keel had verzameld.

‘Etta!’ riep hij met schorre stem naar de hoer. ‘Water!’

‘Is al hier,’ zei ze geruststellend.

Het was waar. Hoe verbazend het ook was, ze stond vlak naast hem en had een kopje met water in haar hand. Haar lange vingers voelden koel aan op zijn hals toen ze hem een eindje omhooghielp om te drinken. Daarna schudde ze handig zijn kussen op voordat

ze zijn hoofd weer liet zakken. Met een koel doekje veegde ze het zweet van zijn gezicht en met een natte doek veegde ze zijn handen af. Hij bleef stil en zwijgend liggen onder deze aanrakingen, slap, maar dankbaar voor de troost die ze hem gaf. Even voelde hij niets anders dan pure vrede.

Het duurde niet lang. Zijn besef van zijn opgezwollen been groeide al snel aan tot pijn. Hij probeerde deze te negeren, maar het werd een pulserende hitte die bij elke ademtocht intenser werd. Naast zijn bed zat zijn hoer het een of ander te naaien. Hij liet zijn blik lusteloos over haar heen gaan. Ze zag er ouder uit dan hij zich haar herinnerde. De groefjes in haar voorhoofd en bij haar mond waren dieper. Haar gezicht leek magerder onder het zwart van haar borstelige korte haren, waardoor haar donkere ogen nog groter leken.

‘Je ziet er vreselijk uit,’ verweet hij haar.

Ze legde haar naaiwerk meteen weg en glimlachte alsof hij haar een compliment had gemaakt. ‘Het is moeilijk voor mij om je in deze toestand te zien. Als je zo ziek bent... kan ik niet eten... niet slapen...’

Zelfzuchtige vrouw! Ze had zijn been aan een zeeslang gevoerd en probeerde nu te doen alsof zij problemen had. Werd hij soms verondersteld medelijden met haar te hebben? Hij zette de gedachte van zich af. ‘Waar is die jongen? Wintrow?’

Ze ging meteen staan. ‘Wil je hem hier hebben?’

Stomme vraag. ‘Natuurlijk wil ik dat. Hij wordt geacht mijn been te genezen. Waarom heeft hij dat niet gedaan?’

Ze boog zich over zijn bed en glimlachte hem liefjes toe. Hij wilde haar wegduwen, maar had daar niet de kracht voor. ‘Ik denk dat hij wil wachten tot we in Flaterkreek liggen aangemeerd. Er zijn wat dingen die hij graag bij de hand heeft voordat hij je... geneest.’ Ze wendde haar hoofd abrupt af van zijn ziekbed, maar pas nadat hij in haar ogen tranen had zien glinsteren. Haar brede schouders hingen af en ze stond niet meer trots en lang rechtop. Ze verwachtte niet dat hij het zou overleven. Dat plotselinge besef maakte hem bang en boos tegelijk. Het was alsof ze hem dood had gewenst!

‘Ga die jongen halen!’ commandeerde hij haar grof, vooral om haar uit zijn ogen te hebben. ‘Fris zijn geheugen op. Breng hem in herinnering dat hij en zijn vader zullen sterven als ik niet in leven blijf. Zeg hem dat!’

‘Ik stuur iemand om hem te zoeken,’ zei ze met haperende stem, en wilde naar de deur lopen.

‘Nee. Je gaat zelf, nu meteen, en haalt hem. Ga!’

Ze draaide zich om en ergerde hem door zachtjes zijn gezicht aan te raken. ‘Als je dat graag wilt,’ zei ze sussend, ‘ga ik nu meteen.’

Hij keek niet, maar luisterde naar het geluid van haar laarzen op het dek. Ze haastte zich, al nam ze even de tijd om de deur van de kajuit zacht maar volledig achter zich dicht te trekken. Hij hoorde hoe ze zich geïrriteerd tot iemand richtte. ‘Nee, ga weg. Ik wil niet dat hij op dit moment met zulke dingen wordt lastiggevallen.’ Toen, zachter, met dreigende stem: ‘Raak die deur aan en ik vermoord je ter plekke!’ Wie het ook was, hij luisterde goed, want er werd niet aangeklopt.

Hij deed zijn ogen half dicht en liet zich meedeinen op de golven van zijn pijn. De koorts gaf vlijmscherpe randjes en felle kleuren aan de wereld. De gezellige kajuit scheen zich steeds strakker om hem heen te sluiten en dreigde hem te verstikken. Hij duwde het laken van zich af en probeerde koelere lucht naar binnen te zuigen.

‘Zo, Kennit, wat ben je van plan met je “nogal een boefje”, wanneer hij zich vertoont?’

De piraat kneep zijn ogen stijf dicht. Hij probeerde de stem puur door zijn wilskracht weg te houden.

‘Wat grappig! Denk je dat ik je niet meer kan zien als jij je ogen sluit?’ De amulet was meedogenloos.

‘Kop dicht. Laat me met rust. Ik wou dat ik je nooit had laten maken.’

‘Ho, nu heb je mijn gevoelens gekwetst! Zulke woorden uitkramen, na alles wat we samen hebben doorgemaakt!’

Kennit opende zijn ogen. Hij tilde zijn pols op en keek naar de armband. De kleine amulet van toverhout, met het ernstige gezichtje dat naar het zijne was gesneden, keek deze keer vriendelijk grijnzend naar hem op. De leren vetertjes hielden het strak tegen zijn pols gedrukt, maar wegens zijn koorts had Kennit het idee dat het gezichtje steeds dichterbij hem toe kwam. Hij sloot zijn ogen.

‘Geloof je echt dat die jongen je kan genezen? Nee. Zo dom ben je niet. Natuurlijk ben je wanhopig genoeg om te willen dat hij het probeert. Weet je wat me verbaast? Dat je zo bang bent voor de dood

dat je er dapper genoeg door wordt om een chirurgennes onder ogen te zien. Denk eens aan dat gezwollen vlees, zo gevoelig dat zelfs een schuivend laken al verschrikkelijk veel pijn doet! En daar laat jij hem dan een mes in steken, een vlijmscherp lemmet, glinsterend, zilverkleurig, dat zich diep in de karmijnrode...'

'Amulet.' Kennit opende zijn ogen op een kiertje. 'Waarom martel je me zo?'

De amulet tuitte zijn lippen. 'Omdat ik het kan. Ik ben waarschijnlijk de enige in de hele wereld die in staat is de grote kapitein Kennit te martelen. De Bevrijder. De gedoodverfde koning van de Piraten Eilanden.' Het gezichtje lachte hinnikend en vervolgde toen op sarcastische toon: 'Het Dappere Slangenlokaas van de Binnenpassage! Zeg me eens, wat wil je eigenlijk met die jonge priester? Begeer je hem? Hij roept in je koortsdromen herinneringen op aan wat jij zelf ooit was. Zou jij doen wat jou is aangedaan?'

'Nee. Ik ben nooit...'

'Hoezo, nooit?' Het toverhouten amuletje grinnikte boosaardig. 'Geloof je echt dat je me iets kunt voorliegen, met die band die we hebben? Ik weet alles over jou. Alles.'

'Ik heb je laten maken om me te helpen, niet om me te kwellen. Waarom heb je je tegen me gekeerd?'

'Omdat ik verafschuw wat je bent,' antwoordde de amulet botweg. 'Ik vind het afschuwelijk dat ik een deel van jou aan het worden ben, en dat ik je help met wat je doet.'

Kennit haalde hortend adem. 'Wat wil je van me?' vroeg hij toen. Het was een kreet van overgave, een smeekbede om genade of medelijden.

'Aha, dat is nu eens een vraag waar je nooit eerder aan hebt gedacht. Wat wil ik van je?' De amulet sprak traag, alsof hij de woorden genietend wilde proeven op zijn tong. 'Misschien wil ik dat je lijdt. Misschien vind ik het lekker om je te kwellen. Misschien...'

Er klonken stappen buiten de deur, die van Etta's laarzen en het lichte geluid van een paar blote voeten.

'Wees aardig voor Etta,' eiste de amulet snel. 'En misschien dat ik...'

Toen de deur werd geopend zweeg het amuletje meteen en werd het weer een onopvallend versiersel aan een armbandje van een zieke

man. Wintrow kwam naar binnen, gevolgd door de hoer.

‘Hier is hij, Kennit,’ zei Etta terwijl ze de deur achter zich sloot.

‘Goed. Laat ons alleen.’ Als die verdomde amulet dacht dat hij hem tot wat ook kon dwingen, had hij het lelijk mis.

Etta keek ontdaan. ‘Kennit... is dat wel verstandig, denk je?’

‘Nee. Ik denk dat het stom is. Daarom heb ik het je gevraagd, want ik ben dol op stommiteiten!’ Zijn stem klonk zacht toen hij haar die woorden toebeet. Hij keek naar het gezichtje aan zijn pols om te kijken of er een reactie kwam. Die bleef uit, al glinsterden de oogjes. Waarschijnlijk was het krenge al over een wraakneming aan het piekeren. Het kon hem niets schelen. Zolang hij nog ademde, zou hij zich nooit laten koeioneren door een stom stukje hout!

‘Verdwijn,’ herhaalde hij. ‘Laat de jongen aan mij over.’

Haar rug was kaarsrecht toen ze naar buiten schreed. Ze deed de deur stevig achter zich dicht, nog net zonder hem dicht te slaan. Meteen toen ze buiten was werkte Kennit zich in een zittende positie.

‘Kom hier,’ beval hij Wintrow. Toen de jongen het bed naderde pakte Kennit een hoek van het laken en trok het met een ruk opzij, waardoor hij zijn zwerende beenstomp onthulde. ‘Daar zie je het,’ zei Kennit walgend. ‘Wat kun je voor me doen?’

De jongen verbleekte bij de aanblik. Toen verzamelde hij moed, kwam naar de rand van het bed en bekeek de beenstomp van dichtbij. Hij trok zijn neus op in reactie op de stank. Toen richtte hij de blik van zijn donkere ogen op Kennit en sprak eenvoudig en eerlijk: ‘Dat weet ik niet. Het ziet er zeer slecht uit.’ Zijn blik dwaalde af naar het been en richtte zich toen weer op Kennit. ‘Laat ik het zo zeggen: als we niet proberen het been af te zetten, zult u sterven. Wat hebben we te verliezen als we het proberen?’

De piraat dwong zichzelf tot een verwrongen glimlach. ‘Ik? Heel weinig, naar het schijnt. Maar jij hebt nog altijd je eigen leven en dat van je vader als inzet.’

Wintrow lachte kort en vreugdeloos. ‘Ik weet best dat mijn leven verspeeld is als u sterft, met of zonder mijn inspanningen vooraf.’ Hij gaf een miniem knikje in de richting van de deur. ‘Zij daar zou nooit toestaan dat ik u overleefde.’

‘Je bent bang voor die vrouw, is het niet?’ Kennit permitteerde

zich een iets bredere grijns. ‘En terecht. Wel, wat stel je voor?’ Hij probeerde zijn bravoure te bewijzen door luchtige woorden.

De jongen keek nog eens naar het been. Hij fronste zijn voorhoofd en dacht na. De ernst van zijn concentratie maakte extra duidelijk hoe jong hij nog was. Kennit wierp slechts een enkele blik op zijn rottende beenstomp. Daarna bleef hij liever naar Wintrows gezicht kijken. De piraat kromp onwillekeurig ineem toen Wintrow zijn hand naar het been uitstak.

‘Ik kom er niet aan,’ beloofde de jongen, met een stem die bijna een gefluister was, ‘maar ik moet vaststellen waar het ontstoken gedeelte ophoudt en het gezonde begint.’ Hij schulppte zijn handen over elkaar, alsof hij eronder iets verborgen hield, en bewoog ze vanaf de verwonding langzaam naar boven in de richting van Kennits dij. Wintrow had zijn ogen slechts tot spleetjes geopend en hij hield zijn hoofd schuin alsof hij intens naar iets luisterde.

Kennit keek naar de bewegende handen. Wat voelde hij? Warmte? Of iets anders, zoals een langzaam werkend vergif? De handen van de jongen waren getekend door zwaar werk, maar hadden hun lome gratie als van kunstenaarshanden behouden.

‘Je hebt maar negen vingers,’ merkte Kennit op. ‘Wat is er met de tiende gebeurd?’

‘Een ongeluk,’ antwoordde Wintrow verstrooid. ‘Sst.’

Kennit keek lelijk, maar gehoorzaamde. Hij werd zich bewust van de geschulppte handen boven zijn huid. Hun spookachtige aanwezigheid bracht het bonkende ritme van de pijn hernieuwd tot leven. Kennit beet zijn tanden op elkaar, slikte moeizaam en wist toen de pijn weer uit zijn geest te verdrijven.

Pas halverwege Kennits dij bleven Wintrows handen zweven. De groeven in zijn voorhoofd werden dieper. De jongen begon zwaarder te ademen en bewoog zich niet. Hij had zijn ogen nu helemaal dicht. Het was alsof hij rechtop stond te slapen. Kennit bestudeerde zijn gezicht. Zijn lange gekrulde wimpers lagen tegen zijn wangen aan. Zijn wangen en kaken hadden het grootste deel van hun kinderlijke rondheid verloren, maar toonden nog geen spoor van baardgroei. Naast zijn neus bevond zich het groene tekeningetje dat toonde dat hij ooit aan de satraap had toebehoord. Ernaast was een andere tatoeage

aangebracht, een ruwe tekening waarin Kennit het boegbeeld van de *Vivacia* herkende. Kennits eerste reactie was ergernis over het feit dat iemand de schoonheid van de jongen zo had bezoedeld. Toen drong het tot hem door dat juist het primitieve van die tatoeage sterk contrasteerde met de onschuld van het gezicht. Bij Etta was ook iets dergelijks aan de hand geweest toen hij haar ontdekte – een veulenachtig meisje in de ordinaire showroom van een bordeel...

‘Kapitein Kennit? Meneer?’

Hij deed zijn ogen open. Wanneer had hij ze eigenlijk gesloten?

Wintrow knikte stilletjes voor zich uit. ‘Hier,’ zei hij toen de piraat hem aankeek. ‘Als we hier snijden, zitten we in gezond vlees, denk ik.’ De jongen wees naar een plek die zich akelig hoog op Kennits dijk bevond.

De piraat haalde diep adem. ‘In gezond vlees, zeg je? Moet je niet onder het gezonde vlees snijden?’

‘Nee. We moeten een klein stukje wegsnijden van het vlees dat nog niet is aangestoken, want gezond weefsel geneest sneller.’ Wintrow zweeg even en duwde zijn loshangende haren met allebei zijn handen naar achter. ‘Ik kan niet zeggen dat enig deel van het been compleet zonder gif is, maar als we hier snijden, hebben we de beste kans. Denk ik.’ De jongen kreeg een peinzende blik in zijn ogen. ‘Eerst zal ik bloedzuigers op het onderbeen willen zetten, om een deel van de swelling en de zweren weg te zuigen. Sommigen van de helers in mijn klooster doen het door middel van aderlatingen, anderen kiezen voor bloedzuigers. Er is natuurlijk een tijd en plaats voor elk van beide methoden, maar ik geloof dat het verdikte bloed van een infectiehaard het best wordt weggehaald door bloedzuigers.’

Kennit moest vechten om zijn gezicht onbewogen te houden. De jongen had een gespannen uitdrukking in zijn ogen, een die Kennit herinnerde aan Sorcor, wanneer deze een poging deed om strategisch te denken.

‘Daarna brengen we hier een afbinding aan, niet al te strak, om de doorstroming van het bloed te vertragen. Het vlees moet worden afgebonden, maar zonder dat het wordt verpletterd. Vlak daaronder zal ik snijden. Ik zal proberen een lap huid te bewaren om daarmee de wond af te sluiten. Als gereedschap heb ik een scherp mes en een

zaag met kleine tandjes voor het bot nodig. Het lemmet van het mes moet lang genoeg zijn om er een vlekkeloze snee mee te maken zonder dat ik ermee hoeft te zagen.' De jongen gaf met zijn handen de vereiste lengte aan. 'Voor de hechtingen zouden sommigen fijn garen van vissendarmen gebruiken, maar in mijn klooster vond iedereen dat de beste draadjes worden gemaakt van iemands eigen hoofdharen, want het lichaam kent zijn eigen weefsels. U, meneer, hebt dunne, lange haren. Uw lokken zijn niet zo gekruld dat ze moeilijk rechtgetrokken kunnen worden. Ze zijn uitstekend te gebruiken.'

Kennit vroeg zich af of de jongen probeerde hem de stuipen op het lijf te jagen of dat hij gewoon was vergeten dat hij het over Kennits vlees en bloed had. 'En de pijn?' vroeg hij.

'Uw eigen moed, meneer, zal daarin uw beste hulp moeten zijn.' De jongen keek hem recht in de ogen. 'Ik zal niet bijzonder snel zijn, maar heel zorgvuldig te werk gaan. Brandewijn of rum, voordat we beginnen. Als het niet zo zeldzaam en duur was, zou ik zeggen dat we essence van de schors van een kwaziboom moesten zien te vinden. Dat is een wonderbaarlijke pijnstiller. Hij werkt uiteraard alleen bij een verse bloeding, dus hij zou pas na de amputatie effectief zijn.' Wintrow schudde peinzend zijn hoofd. 'Misschien moet u goed nadenken over de vraag door welke bemanningsleden u vastgehouden wilt worden. Het moeten grote, sterke kerels zijn, die zo verstandig zijn u te negeren wanneer u beveelt dat ze u moeten loslaten, of wanneer u ze bedreigt.'

Onwil verspreidde zich als een golf over Kennits gezicht. Hij weigerde de vernedering die hij zou moeten doorstaan onder ogen te zien. Hij wierp het idee van zich af dat dit onvermijdelijk was. Er moest een andere manier zijn, een alternatief voor deze helse pijn en smadelijke hulpeloosheid. Hoe kon hij iemand hiervoor uitkiezen, in de wetenschap dat hij alsnog zou kunnen sterven, ook als hij dit alles doorstond? Dan zou hij totaal voor gek staan!

'... en die moeten allemaal een eindje naar buiten worden getrokken en met een paar steekjes worden vastgezet.' Wintrow pauzeerde even, alsof hij op zijn instemming wachtte. 'Ik heb dit nooit zelf gedaan,' bekende hij opeens. 'Ik wil dat u dat weet. Maar ik heb het twee keer zien doen. Een keer werd een geïnfecteerd been compleet

verwijderd, de andere keer ging het om een verbrijzelde voet en enkel. Beide keren was ik aanwezig om de heler te helpen, om hem zijn instrumenten aan te geven, de emmer vast te houden...' Zijn stem stierf weg. Hij likte over zijn lippen en keek Kennit met steeds groter wordende ogen aan.

'Wat is er?' wilde deze weten.

'Ik zal uw leven in mijn handen hebben,' mompelde Wintrow.

'En ik dat van jou in de mijne,' repliceerde de piraat meteen. 'Plus dat van je vader.'

'Dat bedoel ik niet,' legde Wintrow uit. Hij praatte bijna als een slaapwandelaar. 'U bent ongetwijfeld gewend aan dat soort macht. Ik heb er nooit zelfs maar naar verlangd!'